

„Inkább essünk túl a váltáson”

Pikó Andrással beszélget Fekő Ádám

Először meglepetésre, másodszor magabiztosan verte el a Fideszt Pikó András Józsefvárosban. A kerület polgármestere számára ez érezhetően nemcsak a siker miatt fontos, hanem azért is, mert nagyon szereti Józsefvárost. Többek közt az igazi Nyolckerről beszélgettünk vele azon túl is, hogy mit vár 2026-tól.

– *Előny vagy hátrány, hogy egykori újságíróként a média jelentős részét egykori kollégaként ismeri?*

– Amikor találkozok újságírókkal, mindig vissza kell fognom magamat, hogy ne úgy beszéljek, mint egykori újságíró, hanem úgy, mint jelenlegi polgármester. Amikor eldöntöttem, hogy 2019-ben indulok, nagyon sokat gondolkodtam azon, hogyan rendezzem ezt belül. Ez a hivatás nagyon közel van a politikához, én is többször gondoltam újságíróként, hogy jobban csinálnám egy-egy politikusnál a munkáját, ugyanakkor nagyon visszatetszőnek tartottam, amikor politikusok próbáltak bele szólni az újságírók dolgába – persze, ha tényleg a hivatás normái szerint dolgozó újságírókról van szó. Egészségtelennek tartottam a hivatásom és a politika viszonyát, én más mintát akartam követni. Ezért is hoztam 2019-ben azt a döntést, hogy az újságírással való kapcsolatomból végleg lezárul. Nincs és nem lesz visszaút oda, és ennek akkor komoly egzisztenciális következményei voltak; az első kampányom miatt évekre el-

adósodott a családom. Ma pedig az a következmény, hogy éles határt próbálok tartani az egykori kollégákkal: nem véleményezek, nem minősíték és nem kérek előnyöket. Persze, ha megkérdezik, akkor azt válaszolom, tanár, újságíró és politikus vagyok, csak az első két hivatásomat nem gyakorlom. Mint a leszokott dohányos. Vissza tudnék szokni, de nem teszem. Kizártam minden lehetőséget a visszatérésre, ez egy ugrás volt a sötétbe. Szerencsére a polgármesterség nem az a fajta politikai szerep, amiben az ember ne találna meg a nehéz helyzetekben is az örömet. Mivel újságíróként én harminc évem keresztül voltam nyilvános beszélő és kérdező, ez a mostani munkámban elképesztően sokat jelent. A családi mintáim is ezt erősítik, nagyapám és apám is közkedvelt, jól kommunikáló közösségi ember volt, szóval polgármesterként is otthonosan mozogok a kerületben, ha kell gyalog, biciklivel vagy buszon, és nem okoz gondot az, hogy állandóan elérhető vagyok a választóimnak.

– *A BKV-ellenőr és az újságíró mellett talán a politikus a legnépszerűlenebb figura, de a politikusnak legalább támogatói is vannak. Ebben azért jobb politikusnak lenni?*

– Azért nem tudom a valós választ, mert deformált közegben vagyok politikus, és Magyarországon rettentő nagy bajba kerülhet az, aki polgármesterként arra hagyatkozik,

milyen leveleket kap. Az első öt évet úgy töltöttem itt, hogy közben szerintem elképesztően fontos és jó dolgokat csináltunk vagy tervezünk, a ciklus közepére úgy éreztem magam, mint egy közellenség. Magyarországon azok, akik nem a Fidesz oldalán politizálnak, néhány kivételtől eltekintve biztosan megkapják a „személyes törődést” és karaktergyilkosságot. És ez egy üzemszerű, mindennapos tortúra, amit egyrészt nagyon nehéz viselni, másrészt pedig megszünteti a reális valóságérzékelést. Első ciklusos polgármesterként az ember nem is nagyon kapja meg a támogatást, mert akkor még mindenki kivár, hogy tényleg jól csinálja-e majd ez a csávó. Ahhoz, hogy polgármesterként kialakuljon egy „rajongótábor”, ahhoz nagyon sokat kell dolgozni, sok jelenlétre és személyes tapasztalatra van szükség. A közkedveltséget nem a szél fújja össze, viszont a gyalázkodást azonnal megkapja az ember. Október 12-én volt a választás, 13-ára már el is öntötte a helyi Facebook-csoportokat és más fórumokat a szemetes utcákat, szerencsétlen fedél nélkül élő embereket ábrázoló nyomorpornó azzal, hogy „na, megválasztották Pikót, már meg is jött a hatása”. Mi tudjuk, hogy ez hülyeség és nem igaz, de mégis hat. Ráadásul a Józsefváros Kocsis Mátnak köszönhetően frontkerület is. Én úgy kerültem ide, hogy tudtam, nehezebb lesz megtartani ezt a kerületet, mint megnyerni.

– Kicsit még visszatérve a váltásra: amikor meghozta a döntést, kipróbálni akarta magát, vagy eljutott addig, hogy újságíróként már nem tud többet tenni?

– Mind a kettő igaz. Ez a döntés úgy érthető meg, hogyha végigmondom, mi volt az én kapcsolatom az újságíráshoz és a politikához. Szegeden voltam egyetemista a 80-as években, ami nagyon-nagyon jó korszaka volt a szegedi bölcsészkarnek. Ott már újságot írtam, a helyi kari lap félig-meddig szamizdat volt, de mégis túrték. Közben helyi, később országos diákvezető lettem, mi csináltuk az első 1956 utáni egyetemi sztrájkot az egyetemi autonómiáért és a tanszabadságért. Ezzel rögtön beléptem a politikába, de közben maradtam újságíró az egyetemen. Az 1980-as évek végén én lettem az SZDSZ megyei kampányfőnöke, és semmit nem értettem hozzá. Vagyis annyit értettem, mint bárki más azokban az időkben. De agilis voltam és fiatal, nagyszerű időszak volt, és persze frusztráló is, mert megnyertem Tamás Gáspár Miklóst megyei listavezetőnek, és ott ücsörögtem Magyarország egyik legokosabb embere mellett. Nem mertem megszólalni, feladatot adni neki, mint kampányfőnök, mert féltem, hogy hülyeséget mondok. Aztán amikor megszólaltam, tényleg hülyeséget mondtam, és Gázi ezt soha nem hagyta szó nélkül. Nehezen viseltem a kampányt, azt, hogy a fél baráti köröm az SZDSZ-be jött, az ismerőseim nagyobb része az MDF-be, és emberileg megviselt az, hogy a kampány szembeállított bennünket. 1990 nyarán elintéztük, hogy legyen Szegeden egy polgármesterünk, létrejött az SZDSZ–Fidesz-koalíció is, úgyhogy úgy döntöttem, kiszállok, és elmegyek újságírónak. Az is végleges döntésnek tűnt, de viccesen azt mondogattam, hogy ha majd 55 éves leszek, és Magyarország egy megál-

lapodott, unalmas demokrácia lesz, akkor újra megpróbálom a politikát. Ezt tartottam is, pont 55 éves voltam, amikor újra váltottam. Sajnos nem azért, mert Magyarország egy unalmas demokrácia lett volna, vagy egyáltalán demokráciának tekinthető-e még. A közben eltelt időben végigpróbáltam újságíróként mindent a szocioriporttól kezdve a politikai újságírásig a tévében, rádióban és az írott sajtóban is, és láttam, hogyan lehetetlenül el ennek a hivatásnak a függetlensége, amiben legalább annyira irritált a direkt hatalmi nyomás, mint az, hogy a környezet változása milyen hatással van erre a közegemre. Egyre kevésbé éreztem a helyemen magam. Amit elvesztettem az újságírásban, hogy valódi hatással legyek emberek életére, azt kerestem civil aktivistaként, leginkább a Heti Betevőben és egy kicsit a Közélet Iskolájában. De azért ételt osztani ugyanannak a 300 embernek egy idő után nem elégített ki, mert azt éreztem itt is, hogy csak karcolum a felületet, és a lényegét nem érem el, nem tudok érdemben hatni a világra, amiben kénytelen vagyok élni. Arra jöttem rá, ahhoz, hogy valódi változás legyen, akár a sajtóban, az újságírásban, akár mondjuk egy nagyobb kerület vagy az ország életében, ahhoz be kell szállni a politikába. És akkor szép folyamatosan beszálltam a politikába. Most tényleg azt érzem, hogy bár iszonyatosan nehéz Magyarországon politikusnak lenni, van hatása annak, amit csinállok. Lehet, hogy csak lokális ez a hatás, lehet, hogy nem fordítja meg az ország szekerét, de mégis nagyon-nagyon jó érzés azt tudni, hogy amit csinálsz, annak hatása van 70 ezer emberre.

– *Annyira józsefvárosi lokálpatrióta, hogy sokan nem is gondolnák, hogy nem ott született. Hogyan alakult ki Békésből érkeve ennyire erős kötődése a kerülethez?*

– Az autonómia, az önrendelkezés szabadsága mindig is fontos volt számomra, személyesen is, és bármit is csináltam, bármibe is fogtam, abban ez a cél ott volt. Diákvezetőként az egyetemi autonómia, újságíróként a független közszolgálat, segítőként pedig azok életének a támogatása, akiknek az önrendelkezés az egzisztenciális helyzetük miatt nem adatott meg. A polgármesterség is erről szól. Ennek, azt hiszem, nagyon erős identitástudat lehet az alapja. Elképesztően komolyan tudom venni magamat, akár diák vagyok, akár újságíró, akár politikus – és ugyanilyen mély a kapcsolatom a városaimmal, a lakhelyeimmel. Bárhová megyek, bárhol élek, menthetetlenül lokálpatrióta leszek: ezért vagyok egyszerre gyulai, szegedi és most már józsefvárosi. Gyula a szülőváros, a családom, Szeged az egyetemi évek és a fiatalkorom, a feleségem, Józsefváros pedig a hivatásom lett. Érdekes, mielőtt ide költöztem volna, Kőbányán laktam, ott soha nem éreztem ezt. Józsefváros más, mert ez a kerület olyan, mintha erre hívná. Egyszerre színes és kopott, régi és új. Én az egyik szélén élek, a Népliget mellett, de ha átbringázok a Blahára, olyan, mintha három-négy városon keresztül mennék át. Ott van a belső rész a régi házaival, igazi józsefvárosi arcokkal, vannak dzsentrifkált kerületek, romák, rengeteg fiatal, és mindenkivel meg kell találni a hangot. Egyszerűen beleszerettem, és ha én valamibe beleszeretek, azt nagyon intenzíven élem

meg. Úgyhogy nem csinált imázs a lokálpatriótáságom, nem politizálni akartam vele, egyszerűen így élem meg a munkámat és az identitásomat. Ez jó, mert polgármesterként ez az egyik legfontosabb identitásunk: visszahozni a büszkeséget, a lokális tudatot és érzést a kerületbe. Amikor 2019-ben kampányolni kezdtünk, csináltunk egy viccet, és az I love New York felirat helyére I Love 8-at tettünk, és imádták. Azért, mert végre büszkék lehettünk, mert a Nyolc, a Nyolcker és hasonlók mindig valami vadromantikus, de lesajnáltság hangulatot kapott. A Fidesz tíz évig nyomta, hogy Józsefváros legyen Józsefváros.

– *Én már Nyolcikat is hallottam!*

– Hallottam ezer mást is! És ez így szép, hogy ennyiféleképp nevezük el az otthonunkat. A kerület elképesztően sokszínű, nagyon sok hagyomány, sokfajta szokás és kulturális érték gyűjtőhelye. 2027-ben lesz Józsefváros 250 éves, hatalmas bulit fogunk csapni, aminek egyetlen célja, hogy az itt élő emberek, legyenek bármilyenek, bárhonnan jöttek, éljék meg azt, hogy itt vannak otthon, hogy ennek a kerületnek olyan múltja van, és olyan jövője lesz, amire büszkék lehetünk. Az, hogy én ezt programmá tudom tenni, az nem megy anélkül, hogy higgyek benne.

– *A popkultúrában általában csak kemény dolgokkal kapcsolatban jön elő a kerület. Mondana egy amolyan tipikus józsefvárosi történetet, ami miatt ennyire szereti?*

– Itt az élet kicsit mediterrán: egy olyan hely, ahol ha leérettségiznek a polgármester fiai, akkor a gangon megy körbe kölcsönkérni széket,

tányért meg nem tudom mit; senki nem mondta, milyen dolog, hogy a polgármesternek nincs ennyi. Átjárunk egymáshoz. De az is fontos, hogy egy-egy gesztus mögött mennyi törődés van, csak néha ezt máshogy fejezik ki. A 2019-es kampányban volt egy roma képviselőnk, Balogh Paci, akit sajnos már elvesztettünk. Ő mesélte, hogy a családban téma volt, hogy én biciklivel járok, és ez ebben a körben iszonyat nagy szégyen. Engem meg ugye láttak, ahogy izzadok a bringán nyáron, és akkor kérdezték Pacit, hogy nincs-e ennek rendes autója, mert kellene neki. Mondta, hogy „nem, Nénnye, ez biciklivel akar járni”, amire azt sütötték ki, hogy akkor vesznek egyet a polgármesternek, egy „ilyen nagyot”. De azt is mondanám, hogy amikor az ember felszáll a 99-es buszra, pár megálló alatt a busz közönségének tart fogadóórát polgármesterként, de volt, amikor valaki a Mátyás téren várt, és bekísért a hivatalig, és közben beszélgettünk. Egy időben kifejezetten ezért mentem el sétálni egy-két órára, hogy találkozzak velük, és ha valaki akar, akkor érezze, hogy lehet velem beszélni. Szerintem jó, ha elérhető egy politikus, és a magyar politika rettenetesen rosszul teljesít ebben.

– *Mik a nehéz oldalai ugyanennek?*

– Azt nekem is meg kellett tanulnom, hogy itt az emberek elvárják az őszinteséget. Jöttek hozzám, hogy milyen rettenetes állapotaik vannak, és kellene lakás, biztosan van, adjak. Ebben a helyzetben azt mondani, hogy „jó, majd megnézem, mit tehetek”, klasszikus politikusi reakció, lerázás. Egyszer megpróbáltam, nem tudatosan, csak kényelmetlen

lett a helyzet, és miután kimondtam, az illető rám nézett, és azt mondta: most vetítesz. Annyit kért, csak mondjam meg, ha nem megy. Akkor azt mondtam, hogy hát nem, mert mi nem osztogatunk lakást, hanem pályázati rendszert alakítottunk ki, és tessék pályázni. Az emberek elvárják ezt a tiszteletteljes őszinteséget szerintem, de máshol is. Általános, oldaltól függetlenül, az a politika kommunikációjában, hogy inkább ne bántsunk meg senkit, ne szembesítsük őket a valósággal, csak kommunikáljunk valahogy úgy, hogy az megnyugtassa az embereket. Ebből társadalmi méretű frusztráció és csalódottság születik. Ami most van Magyarországon, az ennek a kifejeződése: hosszú-hosszú évek csalódottsága repíti a Tiszát, és a Fidesz ellen fordultak, mert sokszor átverték őket. Ha lesz változás, akkor remélem, hogy visszatér az őszinteség a politikába.

– *Könnyen elérhető polgármesterként nem tapasztalta, hogy mindent önön akarnak levélni?*

– Ha nem vagy elérhető, akkor is mindent rajtad akarnak levélni. Az átlag választó két politikust ismer: a miniszterelnököt és a polgármestert. És mindent hozzájuk is kötnek. A legnehezebb az, hogy azokban az ügyekben is tőled várják a megoldást, a segítséget, amiért nem te vagy a felelős. Ráadásul Magyarországon van egy nagyon rossz szokása a politikának, ebben a Fidesz élen jár: hogy a fontos, mélyen gyökerező társadalmi problémákat nem megoldani akarják, hanem politikai támadásra használni. Ezért nem lehet a drogvizsgálóról vagy a hajléktalanságról értelmes párbeszédet hallani

Magyarországon: Józsefvárosban már ott tartott a kommunikáció, hogy Pikó hívja a hajléktalan embereket Józsefvárosba, és miért nem takarítja őket el. Ezzel foglalkozik a kormány szakpolitika helyett, a Fidesz bunkósbotná alakítja ezeket a témákat, és az ellenzéki polgármesterek fejét veri vele, ahogy a drogvizsgálóról is. És ameddig a magyar politika és a kormányzati munka ilyen bokamagasságú színvonalon van, nem is fogunk közelebb kerülni ezeknek a megoldásához, tehát a politika már önmagában megakadályozza, hogy teljesítse küldetését: a valódi problémák megoldását. Ez nagyon idegesít.

– *Ezt a kerületet 2019-ben biztos Fidesz-győzelemnek könyvelték el sokan. Azért engedték önt vajon civileként indulni az ellenzéki pártok, mert amúgy is lemondtak az egészről?*

– Röviden: igen. Azért elmondom hosszabban is. 2019 előtt az ellenzéki osztozkodás során itt senki nem akart elindulni. Engem még 2019 januárjában megkeresett az MSZP, ami egy félig sikerült beszélgetés volt, mert olyan feltételeim voltak, amik, gondolom, nem illeszkedtek a párt arculatához. Valószínűleg azért kerültem szóba, mert évek óta nem tudott kiállítani az ellenzék egy potens vezetőt, jelöltet, ezért esélyt adtak a civileknek. De bennem már megvolt az ambíció, és lehetett sejteni, hogy nem ugrok el a feladat elől. Aztán sokáig csend volt, vártam, hogy megkeressenek, aztán egyszer felhívott a momentumos Donáth Anna, hogy van ez a helyzet, ők szívesen vállalnának engem momentumosként. Előtte már beszéltem helyi momentumosokkal, értékelték, amit

újságíróként tettem, és jelezték, hogy szívesen vennék, ha a színeikben indulnék. Abban állapotunk meg végül, hogy én függetlenként indulhattam a Momentum kontójára és támogatásával, cserébe vállaltam azt, hogy a Momentum frakciójába ülök majd a Fővárosi Közgyűlésben. Ahhoz is ragaszkodtam, hogy a saját csapatom legyen a kampány irányítója. Nem pártoktól függetem, a finanszírozás is különvált, és ez később nagyon fontos volt. Azt tapasztalom, hogy ha polgármesterként nincs pártfőnököd fent, aki leszólhat, megrendelhet, az nagy autonómiát és cselekvési szabadságot jelent. Végrehajthatod a programod, betarthatod az ígéreteidet, csak rajtad és a csapatodon múlik, mit értek el. Cserébe viszont azt a fajta védelmet, amit egy párt tud nyújtani, mondjuk a fővárosi politikában, én nem kaptam meg. Így tudott megszületni a szerintem mintaszerű lakhatási politikánk, a parkolási reform, megvalósult az antikorrupciós listánk. Ezek mind azért történhettek így, mert a polgármester nem része a pártvilágnak.

Tehát a pártok lemondtak erről a kerületről, mi pedig úgy voltunk vele, hogy „na, akkor mutassuk meg, hogy tudunk kampányolni”. Én valamiért nagyon hittem a győzelemben, szerencsére a feleségem is, közösen hoztuk meg vele a döntést az indulásról. Meg arról, hogy a pártoktól való függetlenség feltétele a kampány függetlensége is, ezért eladósítottuk magunkat. Nem nagyon gondolkoztunk azon, mi lesz, ha nem választanak meg. Volt egy pont, amikor ez a lehetőség nagyon közel került hozzám. 2019 szeptemberében mondva csinált okokkal rendőrségi

vizsgálat volt a központunkban, és tulajdonképpen szétverték minket. Akkor kaptunk meg egy belső közvélemény-kutatást is, ami nagyon-nagyon súlyos lemaradást mutatott ki, úgy tűnt, hogy Sára Botond meg fog verni. Az addigi kampányunk nagyban támaszkodott a közösségi médiára, kevésbé a közvetlen kapcsolatokra, láttuk, hogy akit így el lehetett érni, azt már elértük. De ez nem lesz elég. Józsefváros többségét nem értük el, és őket csak személyesen lehet elérni. Hat hét volt hátra a választásig, napi három-négy órát kopogtattam, és úgy számoltunk, hogy az utolsó időszakban 30-40 ezer személyes találkozásunk volt. Azzal kezdtem mindenhol, hogy „jó estét kívánok, Pikó András vagyok, az ellenzéki polgármester-jelölt, és csak azért jöttem, hogy bemutatkozzak, mert választás előtt ezt így illik”. Ez a mondat elképesztő hatást ért el: ott volt a társadalom, amit magára hagyott a politika és becsapta, és akkor valaki bekopog, jön, elérhető, lehet vele beszélni. Sokan meghívtak a vacsoraasztalhoz, hogy üljek le, lehet beszélgetni... Nagy élmény volt, és sokat jelentett. A győzelemhez még kellett az is, hogy az utolsó napon sikerült megakadályozni a szavazatvásárlást. Ha ezt nem csináljuk, akkor ezeröttszáz szavazattal nyert volna a Fidesz, de sikerült, és így elértük, hogy kétszáz szavazattal mi nyerjük meg.

– *2025-ben beszélve egészen szürreálisan hangzik, hogy Sára Botond bármilyen választáson nyerhetett is volna.*

– Igen, őt Jámbor András is megverte 2022-ben, majd másodszor most ismét én is, 2024-ben. Nagyon

sok fideszes szokott nyerni, aki egyébként nem is lenne alkalmas erre, de a mögöttük lévő hatalmi gépezet és pénz mindig visszahozza őket a játékba. Csak itt a Józsefvárosban ez már önmagában nem elég. Persze ne vitassuk el, van példa arra is, hogy teljesítmény is van mögöttük, és sokan nem azért szavaznak a Fideszre, mert megtévesztik őket, hanem mert hisznek bennük, vagy tetszik nekik, amit csinálnak. Nekem az a furcsa, hogy úgy tudnak például a Józsefvárosban még mindig erős eredményt elérni, hogy nincsenek is jelen, sehol nem látni a Fideszt. Az első ciklusban tapintható volt, hol vannak azok a társadalmi networkök, kapillárisok, amiken keresztül a Fidesz benne van egy helyi közösségben: csináltak polgárőrséget, csinálnak közös képviselőket, amikben ott vannak a társasházakban, és mivel tudták, hogy a Józsefvárosban a zenészművészek a hangadók, azzal nyerték meg őket, hogy politikai alapon csináltak egy józsefvárosi cigányzenekart, ami mellé tettek közmunkaprogramot, és őket is ebből fizették. Ezt a kliensrendszert eléggé jól működtették, és az önkormányzatot is ennek a hálózatnak a részeként tekintették, amit átalakított a Fidesz a politikai irányítóközpontjává. Az elmúlt öt évünk főleg arról szólt, hogyan lesz ismét önkormányzat az önkormányzat fideszes hatalmi központ helyett. Tele volt minden a Fideszrel. Mondok egy példát, amiből érthető ez: a Fidesz megszüntette a lakásosztályt, mert nem akart foglalkozni a lakásállománnyal, legszívesebben az összeset eladta volna. A lakásosztály átkerült a vagyongazdálkodóhoz, ahol se tudás, se eszköz nem volt a felada-

tok ellátásához, úgyhogy le is rohadt minden. Innen kellett visszajönni. Ahhoz, hogy megértsük ezt, a Fidesz célját kell megérteni: nekik az volt a céljuk, hogy kormányzati forrásokkal tudjon csinálni látszatberuházásokat, kifizették a templomot, de azzal nem foglalkoztak évekig, hogy rájuk van bízva egy közösség. Ez hatalmi központ volt tehát, nem önkormányzat, a hatalmi rendszer szükséges mozaikja, amiben nincs is arra szükség, hogy jelen legyen Kocsis Máté vagy Sára Botond. Mindent erre a rendszerre bízta, de ez a rendszer sosem lesz elég erős és helyileg beágyazott a folyamatosan jelen lévő, a közösség valódi problémáira reflektáló politikával szemben.

– Azért nem rossz, hogy a polgármesteri pozíciója jelenleg nem nagy dolgok építéséről, hanem lyukak betöméséről szól?

– Kétfajta megközelítése van a polgármesteri szerepnek: az egyik a hatalmi szempontból értelmezhető figura, a párt helyi erős embere, a másik pedig egyfajta virágültető, fanevelő, utcát sepregető ház-mester-polgármester, akit nagyon lehet szeretni, mert nem sok vizet zavar, viszont hasznos dolgokat csinál. Valahol a kettő között van a jó szerep szerintem. Ha valaki igazából nagy dolgokat akar csinálni, ahhoz kell politikai vízió, meg kell politikai bátorság, akarat, koncepció, program. Tehát mindaz, amire a politikát tartjuk. Biztos, hogy nem itt kell helyi szinten megvívni a világok harcát, meg az országos politikát nem ide kell vinni, de a Józsefvárosban ezt nem lehetett kikerülni, mert a Fidesz mindent idehozott és mindent idehoz, amit az

országos politikában csinál. Ezért fel kell venni a kesztyűt és vissza kell vágni. Én balhész polgármester vagyok meg harcoló, veszekedős polgármester, hogyha kell. De azért egy-másfél év után már nekem is mondták, hogy kéne foglalkozni azzal a házmesteres dologgal is. Szerencsére zseniális kollégáim vannak, és addigra már előkészítettünk egy csomó programot. Igen, kármentés, de közben, ha az embernek van hozzá víziója, tudása és ambíciója, akkor kerületi szinten lehet nagy dolgokat csinálni. A nemzetközi szinten díjat nyert óvodaprogramunk, a szegregáció felszámolása, a szintén szakmai díjat nyert lakásprogramunk szerintem országosan is példaértékű.

– *Miből?*

– Nálunk azért sikerült, mert abban hiszünk, hogy minden egyes fillér közpénz a józsefvárosiaké. Teljes az átláthatóság, elzártuk az összes csapatot, amin a józsefvárosiak pénze kifolyt, az összes sportállástól kezdve a felesleges megbízásokig és a túlárazott közbeszerzésekig mindent. Ha mindent összevetek, az antikorrupciós politikán az elmúlt ciklusban nagyjából 5,5 milliárd forint pluszt hozott. Ebből azért elég jó dolgokat lehet csinálni. Persze megszenvetük a sok nagy elvonást, de tényleg igazolódott a mondas, hogy „van annak, aki el nem lopja”. Mi ebből csináltunk, ebből újítottunk föl kétszáz önkormányzati bérlakást, húsz házat, felújítottunk tíz közterületet, a Déri Miksa utcát vagy a Horváth Mihály teret. Tehát én egy kicsit módjával sírok azon, hogy mennyi pénzt vettek el, inkább azon sírok, mert tudom,

mennyi mindent lehetne még csinálni abból, amit a kormány politikai szándékából elvesz. És van még valami, amit ilyenkor becsületbeli ügy egy kerületi polgármesternek elmondani: a mi dolgunk Budapesten ezerszer jobb, mint a főpolgármesteré. Mert amikor azt mondják, hogy Órsi Gergely, Baranyi Krisztina vagy én nem panaszkodunk, akkor Karácsony Gergely miatt, akkor tudni kell, hogy Karácsony Gergely feladata ezerszer nagyobb. Nálam nincs BKV, nincs közvilágítás, nincs egy csomó közszolgáltatás gondja, mert azt a főváros adja. Úgy könnyű, hogy ezek nincsenek, és arra tudok koncentrálni, hogy hol fejlesszek, hogy hol rakjuk rendbe a kerületet, Gergőnek erre alig van lehetősége egy ilyen kormány mellett. Látszik, hogy szándék a főváros lepadlóztatása. Szóval, igen, megéreztük a kormányzati elvonást is, és ha kellett, akkor kiraktuk a városházára, hogy „az önkormányzatok kirablása nem politika”.

– *Ismert polgármesterként is be kellett mindenkihez kopogtatnia 2024-ben?*

– Mentem, de sokkal többet sétáltam az utcán. Közben ide rettenetesen nagy erőket fordított a Fidesz, nagyon vissza akarta szerezni a kerületet, az óriásplakátoktól kezdve az egyedül nálunk életben maradt fideszes propagandaújságig mindent bevetettek. Rengeteg pénzt költöttek erre, de már 1500 szavazattal nyertem, ami azt jelenti, hogy többszörösére nőtt az előnyünk a Fidesszel szemben. Minden ellenkező híreszteléssel szemben a józsefvárosiak többsége értékeli és elismeri a városvezetés munkáját.

– *Mit vár 2026-tól? Polgármesterként bele fog állni egy az ön helyi szövetségeseit nem támogató erő támogatásába?*

– Jámbor András épp most hozta meg a döntést, hogy nem indul az országgyűlési választáson. Én nagyon hittem abban, hogy el lehet zavarni ezt a kormányt úgy, hogy nem ütközik egymással a legnagyobb politikai erő érdeke és a helyi érdek. Utóbbi ugyanis az, hogy egy bevált, szolgáló, lelkiismeretes helyi képviselőt válasszanak, és most egy ilyet veszítünk el. Én úgy készültem, hogy sokat fogok vele kampányolni, de elfogadom a döntését. Most leegyszerűsödött a helyzet, szerintem Józsefváros érdeke is egyértelmű. Nem csak azért, mert a Fidesz nagyon sokat ártott Józsefvárosnak: a Pázmány-üggyel, a Nemzeti Közszolgálati Egyetemhez kapcsolódó kisajátításokkal, az állandó bosszúikkal. Egy fillér támogatás nélkül csináltuk végig az első öt évet, és tényleg, ennél csak jobb és tisztesebb lehet a helyzet. Úgyhogy nagyon nem kell dilemmáznom: nem tudom, ki lesz a Tisza Párt jelöltje, de remélem, ő viszi a kerületet. Remélem, hogy találkozunk, és megismerhetem. De ha nem, akkor sem tudok mást mondani: ismerek

minden fenntartást, hogy nem tudjuk, mi lesz utána, és nem tudjuk, mit lehet várni egy Tisza-kormánytól stb. De ez ahhoz képest semmi, hogy a másik opció szerint marad ez a kormány. Ráadásul szerintem azt a közhangulatbeli változást, amit most élünk, nem lehet visszafordítani. Tehát ha bármilyen módon marad a kormány, az csak súlyosbítja a bajt, mert egyszerűen nem látom azt, hogyan tudná visszahozni a Fidesznek Orbán Viktor a 2014-es vagy 2015-ös elfogadottságot. Kizárt. Szóval ilyenkor jön az, hogy inkább essünk túl a váltáson, és nekem a dolgom az lesz itt Józsefvárosban, hogy ezt segítsem úgy, hogy ebből a saját közösségemnek tudjak használni. És mélyen egyetértek Jámbor András lemondásában azal, hogy várja Magyar Pétert a Diószegi utcába: aki kormányra készül, azoknak felelősségük, hogy elmenjenek az összes olyan krízishelyre, ahol tájékozódhatnak a valóságról, és kidolgozhatják közösen a helyi vezetőkkel a megoldásokat. Ami rajtam múlik, mindent megteszek annak érdekében, hogy tisztában legyen a Tisza Párt Józsefváros problémáival, és ha nekilátnak ezekkel foglalkozni, minden támogatást és segítséget megkapnak.